

Een interview uit Mandogita 2026-1 met Lenie Kerkhoven.

Mijn instrument

Net als zovelen begon ik als kind op een Maestro mandoline. Tweede, derde of vierdehands misschien wel.

Ik was er blij mee en wist dat ik ooit wel eens een nieuwe zou krijgen. Een kwestie van doorzetten. Op een avond, ik was 9 of 10 jaar, liepen we van de bushalte terug naar huis na de wekelijkse repetitie van Concordia. Ik was in een vrolijke bui, huppelde en zwaaide enthousiast met de mandoline die in een simpele hoes zat. Bam, ik stootte hem tegen de zijmuur van ons huis. Binnen durfde ik de hoes niet open te maken, maar het moest toch gebeuren. En ja hoor, een deuk in de zijkant. Het zag er zo droevig uit, ik moest enorm huilen. Na een poosje zei mijn moeder dat ik daarmee moest ophouden, want “Opa kan dat heus wel maken”. “Ze mag gewoon huilen” zei mijn vader, want hij snapte dat het pijn deed. Opa plakte een stukje hout op de zijkant en ik kon weer een tijdje vooruit.

Inmiddels heb ik al heel wat instrumenten in mijn bezit (gehad) maar dit voorval staat me nog steeds voor de geest. Je instrument wordt een onderdeel van jezelf.



In 1990 maakte ik kennis met Anton Wiegers. Wat een gepassioneerde vakman was en is hij! Hij vertelde vol vuur over houtsoorten, stemmechanieken, relatie tussen vorm en klank etc. “Dit is fantastisch”, zei mijn vader. Met Anton gaan we de orkesten kwalitatief verbeteren.

In die tijd was er gelukkig nog heel veel mogelijk op subsidie-gebied en menig mandoline-orkest is toen langzamerhand overgegaan op een nieuwe bezetting. Anton had het er maar druk mee. Hij bouwde op verzoek ook niet gangbare instrumenten, zoals een mandolone.

Ik kreeg de eer om zijn eerste solomandoline te kopen en was er meteen verliefd op. Een instrument naar mijn hart met een warme, heldere klankkleur. Zowel in Symfonie-orkesten als in de kamermuziek met het Serenade Trio kwam dit prachtige instrument tot zijn recht. Ook met het repertoire van AMTG (van Vivaldi tot Van Beurden) voelde het als de perfecte match.

Twee jaar geleden heeft Anton een nieuw instrument voor mij gebouwd. Ik ben zo gehecht aan de Wiegers mandoline, dat ik er heel graag nog eentje naast wilde hebben. Een beetje meer volume, iets brutaler van klank, maar met behoud van de zo kenmerkende en voor mij cruciale eigenschappen. Anton snapte helemaal wat ik bedoelde. “We gaan voor ander hout”, zei hij. Geen palissander, maar esdoorn met een bovenblad van fichtenhout. Het resultaat voldoet aan alle verwachtingen. Ik ben er heel blij mee, maar speel op de “oude” Wiegers mandoline ook nog steeds met heel veel plezier.

De discussie “een bolle of een platte” is in snel tempo langs mij heen gegaan. Ik begrijp en respecteer ieders voorkeur, maar heb zelf (na uitgebreide vergelijking van diverse instrumenten) nooit meer getwijfeld. Want als het goed is, is je instrument een verlengstuk van jezelf. Dat voel je gewoon!

Lenie Kerkhoven

NB: Mijn nieuwste mandoline zit trouwens in een prachtige aluminium flight-case. Alsof Anton “het” wist!